

Sygn. akt I KK 385/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. R.**

skazanej z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 listopada 2022 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 27 maja 2022 r., sygn. akt VI Ka 59/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt II K 792/19,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt II K 792/19, **A. R.** uznano za winnego dokonania przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Za przypisany czyn Sąd I instancji wymierzył **A. R.** karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 300 stawek dziennych po 20 zł.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 27 maja 2022 r., sygn. akt VI Ka 59/22, orzeczenie Sądu Rejonowego w Zgorzelcu zostało utrzymane w mocy w zakresie dotyczącym **A. R.**

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając naruszenie:

1. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. polegające na nieuchyleniu przez Sąd *ad quem* zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z uwagi na wykazaną nienależytą obsadę Sądu orzekającego poprzez udział w składzie Sądu Sędziego Sądu Rejonowego Ł. H., powołanego na urząd sędziego sądu powszechnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r., poz. 3);
2. art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez nieuchylenie przez Sąd *ad quem* zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu w sytuacji, gdy doszło do naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy przez niezależny i bezstronny sąd poprzez udział w składzie Sądu Sędziego Sądu Rejonowego Ł. H., powołanego na urząd sędziego sądu powszechnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r., poz.3);
3. rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedokładne rozważenie zarzutów apelacji, ujawnione w pisemnych motywach skarżonego rozstrzygnięcia, a to:
 - a. nienależyte rozpoznanie zarzutu z pkt III wywiedzionej przez obrońcę apelacji, dotyczącego obrazy przepisu prawa materialnego opartego o błędną wykładnię znamion przepisu art. 279 § 1 k.k., polegającej na dokonaniu błędnej subsumpcji stanu faktycznego do przyjętej kwalifikacji prawnej, zwłaszcza mając na uwadze błędną wykładnię znamienia „kradnie z włamaniem”, której to Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze dokonał całkowicie dowolnie i wbrew logicznym wnioskom wynikającym z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego;

- b. nienależyte rozpoznanie zarzutu z pkt IV wywiedzionej przez obrońcę apelacji, dotyczącego obrazu przepisu postępowania, opartego o dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań świadka — K. B., albowiem Sąd II instancji do czynionej przez obrońcę argumentacji odniósł się jedynie pokrótce, stwierdzając, że ma na uwadze podniesione przez obrońcę okoliczności, co przeczy wymogom kompletności rozpoznania zarzutów i wniosków apelacyjnych.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie skarżonego wyroku Sądu II instancji w całości i uniewinnienie A. R. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu *ad quem* i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Opolu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bez udziału stron.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartego w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu odwoławczego.

Analiza akt postępowania karnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodziła podnoszona przez obrońcę skazanego nienależyta obsada składu Sądu Rejonowego w Zgorzelcu, która stanowiłaby bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Obrońca skazanego podniósł, że wadliwość obsady Sądu Rejonowego wynikała z faktu, że w składzie tego sądu orzekał sędzia Ł. H., który uzyskał nominację na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że nie budzi wątpliwości Sądu Najwyższego wadliwość składu Krajowej Rady Sądownictwa po nowelizacji ustawy o KRS z 2017 r. Pogłębioną argumentację w tym zakresie przedstawił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, stwierdzając m.in., że: „Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1.”.

Z powyższego wynika m.in. fakt, że sędzia powołany przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym kształcie nie korzysta już z funkcjonującego dotychczas *in gremio* oraz *a priori* domniemania niezawisłości i bezstronności. Z powyższego może wynikać niespełnienie przez sędziego minimalnego standardu gwarantującego stronom postępowania prawo do sądu w rozumieniu konstytucyjnym i konwencyjnym. Należy však zwrócić uwagę, że w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20) uznano, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. może zachodzić wówczas, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ale jedynie „w konkretnych okolicznościach”.

Z kolei w cytowanej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. podkreślono, że „brak [jest] podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przez Krajową Radę Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”. Oznacza to, że dla udowodnienia zaistnienia nienależytej obsady sądu nie wystarczy wskazać na instytucjonalną nieprawidłowość powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest natomiast ustalenie *in concreto*, że sędzia nie gwarantuje chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uzasadnić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu cytowanych uchwałach Sądu Najwyższego.

W tym kontekście argumentacja obrońcy okazała się nieprawidłowa, skoro w przeważającej części odwołuje się do orzecznictwa w zakresie skutków wadliwości składu Krajowej Rady Sądownictwa po 2017 r. w odniesieniu do powołanych przy jej udziale sędziów Sądu Najwyższego. Sytuacje te zasadniczo różnią się od siebie. O ile bowiem w przypadku sędziów Sądu Najwyższego, którzy uzyskali nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nienależytą obsadę sądu przyjmuje się *a priori*, o tyle sytuacja taka nie zachodzi wobec sędziów sądu powszechnego (zob. pkt 2 uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22).

W niniejszej sprawie – w której zarzuty nienależytej obsady sądu dotyczą sędziego Sądu Rejonowego, a zatem sądu powszechnego – konieczne jest wykazanie konkretnych okoliczności dowodzących stronniczości sędziego, wynikających np. z tajnego sposobu obrad KRS w zakresie kandydatury, negatywnej opinii zgromadzenia ogólnego sędziów danego sądu, niekorzystnego dla kandydata porównania jego osiągnięć z osiągnięciami kontrkandydatów, krótkiej ścieżki jego awansu (zob. szerzej uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, s. 28-29). Obrońca skazanego sygnalizując zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wskazał na jakąkolwiek okoliczność chociażby uprawdopodobniającą brak bezstronności sędziego Ł. H..

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy, rozpoznając tożsamy zarzut w apelacji, wyraźnie podkreślił, że Ł. H. otrzymałby powołanie na sędziego, także wówczas, gdyby jego starania o urząd miały miejsce pod rządami przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. (s. 6-7 uzasadnienia SO).

Dokonana przez Sąd Okręgowy kontrola orzeczenia Sądu Rejonowego jest wszechstronna i rzetelna. Prawidłowo został zgromadzony i oceniony materiał dowodowy w szczególności ten, który stał się podstawą dla określenia wymiaru wobec A. R. kary pozbawienia wolności. W szczególności Sąd II instancji wskazał na fakt, że zeznania K. B. i M. Z. korelują ze sobą, a ich treść pozwala twierdzić, że A. R. opowiadał o dokonanej kradzieży oraz sposobie zadysponowania skradzionym samochodem. W tym kontekście, słuszna jest uwaga prokuratora, zawarta w pisemnej odpowiedzi na kasację, że obrońca zdaje się „lansować” tezę, że aby skazać za przestępstwo kradzieży samochodu koniecznym jest dysponowanie przez sąd dowodami bezpośrednimi np. zapisem monitoringu czy relacją naocznego świadka, które wprost pozwalają wskazać na sprawcę czynu. Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić, odtworzenie przebiegu określonego zdarzenia (faktu relewantnego z punktu widzenia oceny prawno-karnej, aktu subsumowania stwierdzonego zachowania sprawcy) może mieć miejsce także w oparciu o tzw. dowody pośrednie, oczywiście z poszanowaniem reguł dowodowych zawartych w treści przepisu art. 7 k.p.k.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnego, wniesionego w tej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

I.n
ał